

**64.
koncertní
sezona
2019
2020**

Lenora
Filharmonie doma I
4. abonentní koncert
Besední dům
5. 6 a 7|2|2020

**Filharmonie
Brno Philharmonic**

Pořad koncertu

ANTONÍN REJCHA

Lenora, velký hudební obraz pro sóla, sbor a orchestr na text balady Gottfrieda Augusta Bürgera l 78'

Lenore, grand musical tableau for soli, chorus and orchestra after a ballad by Gottfried August Bürger

Spartace a realizace **Stanislav Ondráček**, 1979

Díl I.

Předehra

(líčí Lenořin spánek a poté sen plný zoufalství)

I. Vypravěč

Recitativ: *Lenoru ráno vzbudil sen*

II. Vypravěč (Allegretto und poco andante)

On táhl s králem Fridrichem

III. Sbor (Allegro moderato)

Král s císařovnou zkrátí zlost

IV. Vypravěč

Recitativ: *Ach, Lenka marně čeká*

V. Vypravěč (Andante)

Ji matka zří a jde hned k ní

VI. Duetto: Lenora, Matka

Ó matko, milá máti má

VII. Vypravěč

Recitativ: *Tak zoufalost jí pronikla*

VIII. Sbor (Lento un poco andante)

A venku slyš teď: dup, dup, dup

IX. Duetto: Vilém, Lenora (Andante)

Zda spíš, či bdíš? Spěš otevřít!

X. Vypravěč (Allegro un poco andante)

Arioso: *Teď milá sukni vykasá a vyšvihne se prudce*

XI. Sbor, Vilém, Lenora (Allegro assai)

A cvalem, hopla, hopsasa

---

přestávka l 20'

Díl II.

XII. Vypravěč

Recitativ: *Jaký to zvuk? Odkud ten zpěv?*

XIII. Sbor (Adagio)

To tělo pochováme

XIV. Vypravěč, Vilém (Pochod mrtvých)

Už kráčí pochod smuteční

XV. Vypravěč

Recitativ: *Je ticho zas, pryč máry jsou*

XVI. Sbor, Vilém, Lenora (Allegro assai)

Dále jen, hopla, hopsasa

XVII. Vypravěč, Vilém (Tanec duchů)

A hle! A hle! Pohlédte sem!

XVIII. Sbor, Vilém, Lenora (Allegro assai)

Stále dál, hopla, hopsasa

XIX. Vilém (Allegretto)

Recitativ: *Hop! Hop! Než kohout zavolá*

XX. Vypravěč

Recitativ: *Na vrata padne koně stín*

XXI. Vypravěč, sbor (Andante molto sostenuto)

On hřbitovem se řítí

XXII. Vypravěč

Recitativ: *A hle! A hle! Ó hrůza hrůz!*

XXIII. Vypravěč (Allegro moderato)

Árie: *Výš divoký se vzpíná kůň*

XXIV. Sbor (Andante con moto)

Co to tak hrůzně hřmí?

XXV. Pantomima (Tanec duchů)

XXVI. Vypravěč

Recitativ: *Při svitu luny duchové pak do tance se dali*

XXVII. Sbor (Lento poco andante)

Žal svůj nes, duše ubohá

XXVIII. Finále (Bouře)

Martina Janková soprán / soprano (Lenora / Lenore)

Pavla Vykopalová soprán / soprano (Matka / Mother)

Wojciech Parchem tenor (Vypravěč / Narrator)

Jiří Brückler baryton / baritone (Vilém)

Český filharmonický sbor Brno

Czech Philharmonic Choir Brno

sbormistr / choir director **Petr Fiala**

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

Koncert ve středu 5. 2. 2020 natáčí Česká televize.

Koncert v pátek 7. 2. 2020 vysílá v přímém přenosu Český rozhlas Vltava a v rámci prestižní koncertní řady Prémiové koncerty Eurorádia také Hessenský rozhlas, ze záznamu ho pak přebírají stanice v Rakousku (ORF), Německu (Deutschlandfunk Kultur), Chorvatsku, Švédsku, Lotyšsku a Dánsku.

O autorovi a skladbě

Antonín Rejcha (1770 v Praze – 1836 v Paříži), od jehož narození uplyne letos na konci února 250 let, je dnes pohříchu spíše slovníkovým heslem. Jeho jméno znají všichni, kdo se o klasickou hudbu více zajímají, uvědomují si jeho teoretický a pedagogický význam vzdvihovaný v pojednáních o dějinách hudby, ale s jeho skladatelskou tvorbou je ve skutečnosti obeznámen málokdo. Snad jen návštěvníci komorních koncertů se periodicky setkávají s některými z Rejchových 25 dechových kvintetů nebo – řidčeji – s jeho klavírními skladbami (mezi nimiž má výsadní postavení cyklus 36 fug). To je málo na to, abychom mohli ocenit Rejchovo dílo v celé jeho šíři a uvědomit si jeho jedinečnost nejen v dobovém kontextu, ale i z hlediska jeho nadčasové aktuality. Rejcha jako skladatel vycházel z klasických forem, ale uplatňoval v nich četné novátorské podněty leckdy vyložené experimentální povahy (v instrumentaci, metru, polyfonii atd.).

Rejchovo letošní výročí se sice ponese ve stínu totožného výročí Beethovenova, ale věrme, že nezapadne úplně a že aktivity s ním spojené napomůžou tomuto solitérovi s českými kořeny stát se reper-toárovou konstantou nejen komorních hudebníků, ale i orchestrů či operních souborů. Nechť k tomu přispěje i dnešní provedení *Lenory*.

O Rejchově životě se nejvíce dovídáme z autobiografických *Zápisů o Antonínu Rejchovi* (Notes sur Antoine Reicha, česky 1970), čtivě napsaných, obsahujících spoustu historek, tím spíš však vyžadujících určitý kritický odstup.

Rejcha záhy po svém narození ztratil otce. Jako jedenáctiletý odešel z Prahy za svým dědem Václavem Rejchou do Klatov a odtud putoval do Oettingen-Wallersteinu za strýcem Josefem Rejchou, který jej zasvětil do hry na flétnu, klavír a housle. Roku 1785 oba přesídlili do Bonnu, kam byl strýc pozván, aby vedl kurfiřtskou dvorní kapelu. V jejích řadách Antonín získával orchestrální praxi a spřátelil se v ní s Ludwigem van Beethovenem, hrajícím v orchestru na violu. Když Bonn roku 1794 obsadila napoleonská vojska, uprchl Rejcha do Hamburku, vzdal se kariéry výkonného hudebníka, intenzivně studoval (vedle hudby také matematiku, fyziku či filozofii), též sám vyučoval a hlavně horlivě komponoval. Napsal mimo jiné dvě opery na francouzská libreta, s nimiž se na přelomu století snažil – marně – prosadit během dvouletého pobytu v Paříži.

Roky 1802–1806 strávil ve Vídni, kde docházel na hodiny ke svému skladatelskému vzoru Josephu Haydnovi, znovu se stýkal s Beethovenem. V říjnu 1808 odjel podruhé do Paříže a tentokrát se v ní usadil již natrvalo. Poskytoval lekce kompozice, zpočátku soukromě, od roku 1818 jako profesor kontrapunktu a fugy na konzervatoři; coby pedagog si Rejcha získal značné renomé, o čemž svědčí dlouhá řada studentů, kteří prošli jeho výukou a k nimž patřili tací hudebníci jako Hector Berlioz, Charles Gounod, Adolphe Adam, César Franck, Henri Vieuxtemps, George Onslow či Franz Liszt. V Berliozových *Pamětech* se můžeme dočíst, že *Rejcha vysvětloval kontrapunkt neobvykle jasně; v krátké době a několika slovy mě toho naučil hodně. Od většiny ostatních učitelů se lišil tím, že obvykle svým žákům odvodňoval pravidla, která jim doporučoval zachovávat. Nebyl ani empirik, ani zpátečník; věřil v pokrok určitých úseků umění a jeho úcta k otcům harmonie nebyla slepým zbožněním. (...) Zdálo se ostatně, že je Rejchovi úspěch i neúspěch lhostejný. Jako by mu záleželo jen na úspěchu mladých umělců, jejichž výchova mu byla na konzervatoři svěřena. Vyučoval je s velikou láskou a nadšením.*

V úzkém sepětí s pedagogickou činností Rejcha vytvářel ucelený teoretický systém vložený do řady spisů (*Pojednání o melodii, Pojednání o harmonii, Umění dramatického skladatele* atd.), jimiž ovlivnil celé generace skladatelů. Pokračoval i ve vlastní tvorbě, čítající opery, symfonie, koncerty a komorní skladby. Na sklonku života se Rejcha, od roku 1829 již jako francouzský občan, dočkal vysokých veřejných poct: 1831 mu byl udělen Řád Čestné legie a rok před smrtí se stal členem francouzské Akademie krásných umění.

Lenoru s podtitulem *Ein grosses musikalisches Gemälde mit Recitativen, Arien und Chören* (Velký hudební obraz s recitativy, áriemi a sbory), dílo oscilující na pomezí kantáty a oratoria, Rejcha zkomponoval v letech 1805–1806 ve Vídni na text stejnojmenné baladické básně Gottfrieda Augusta Bürgera (1747–1794), jednoho z hlavních představitelů hnutí Sturm und Drang a stěžejního tvůrce německé umělé balady 18. století.

Bürgerův text z roku 1773 představuje zpracování téhož námětu, s jakým se setkáváme v Erbenových *Svatebních košilích*: mladá dívka čeká na návrat milého ze sedmileté války; matka ji od čekání zrazuje, avšak dívka v návrat milého věřit nepřestává; nakonec se jej jedné noci dočká, ovšem v podobě umrlce, který ji táhne na hřbitov.

Bürgerova báseň je mistrovsky stylizovaným lidovým vyprávěním, které přímo vybízí ke zhudebnění. Čtyřstopý jamb střídající se s třístopým v osmiveršové sloce je typickým lidovým veršem, monotónnost přísně dodržovaného rozměru připomíná luteránské chrámové zpěvy, do některých ostře řezaných pasáží se promítají ohlasy vojenských písní; příznačné je i refrénovité opakování slov, slovních spojení i rýmů. Onomatopoické figury, útržkovité věty a výkřiky básni dodávají dramatický spád.

Není divu, že si Rejcha zvolil právě tento text, vykazující zjevně „hudební“ rysy; nelze však také vyloučit, že jeho svobodomyšlný naturel přitahovala i kontroverze, již báseň vyvolávala: přísní luteráni ji kvůli různě aktualizovaným citacím z Bible a duchovních písní označovali za *nesnesitelný výsměch úctyhodným věcem křesťanského náboženství, neodpuštělné zneužití biblických výrazů a učení*. Nechvalně proslulá vídeňská cenzurní komise zřízená absolutistickým režimem císaře Františka dokonce zabavila kvůli otištění básně celý ročník *Museumalmanachu*. To vše ovšem mařilo možnost uvedení Rejchovy *Lenory* ve Vídni, vzdor tomu, že dílo učinilo velký dojem na Beethovena, který je doporučoval k provedení: *Kdybych byl hrabětem Esterházy, dal bych ji provést tak, jak si zaslouží*.

Rejcha se rozhodl odcestovat do Lipska: s partiturou *Lenory* v kufru a s vidinou jejího provedení. (Po cestě se – od svého odjezdu z Čech poprvé a také naposledy – zastavil v Praze u své matky.) Jenomže ani v Lipsku mu osud nepřál: *V předvečer mého koncertu část vojska vstoupila do Lipska a druhá část tábořila v okolí města. Zábavy, divadla, koncerty, všechno skončilo. Od toho okamžiku jsem ztratil veškerou naději na uvedení kantáty. Cesty nebyly bezpečné, a proto mi lidé radili, abych neodcházel a nevydával se v nebezpečí. A tak jsem zůstal v Lipsku, kde jsem utratil asi tisíc zlatých, místo abych jich získal sedm nebo osm tisíc, které by mi kantáta vynesla. Konečně po čtyřměsíčním pobytu v Lipsku, kde jsem se velmi nudil, jsem se vrátil do Vídne a začal znovu ze všech sil komponovat*.

Za Rejchova života *Lenora* s největší pravděpodobností nezněla, známy nejsou ani informace o případném pozdějším uvedení. S jistotou téměř stoprocentní tak lze vyjádřit přesvědčení, že k premiéře došlo teprve v 80. letech 20. století (!), poté, co zájem o skladbu oživil Stanislav Ondráček, když ji spartaci připravil k realizaci (podobně jako další Rejchova orchestrální či vokálně-orchestrální díla – *symfonie, Requiem, Nový žalm* atd.). Z té doby pochází také jedna ze dvou dostupných nahrávek, kterou pro Supraphon (1989) pořídil dirigent Lubomír Mátl s Pražským komorním orchestrem, Pražským filharmonickým sborem a se sólisty Magdalénou Hajóssyovou, Věnceslavou Hrubou-Freibergovou, Vladimírem Doležalem a Pavlem Kamasem (druhou nahrávku, na níž se podílela mj. Pavla Vykopalová v roli Matky, vydala roku 2000 německá společnost Orfeo).

Dvoudílná *Lenora* je dílo monumentální, strhující, svěží, na svou dobu nepochybně moderní. Osou skladby jsou dialogy jednajících postav: duet *Lenory* a *Matky* (jejíž part, Rejchou označený též za sopránový, inklinuje k mezzosopránovým polohám), vzrušený rozhovor plný vášni a vzájemné nepoddajnosti, představuje kulminaci prvního dílu. Dialogy *Lenory* a *Viléma* jsou postaveny na kontrastu toužebného plnutí a zemitě ničivé síly (akcentované dechovou sekcí orchestru). Výrazné úlohy jsou svěřeny *Vypravěči* (tenor), postavě známé z oratorií, a sboru, komentujícímu události. Orchestrální doprovod, intermezza a samostatná čísla (*Předehra, Pantomima, finální Bouře*) nepřinášejí jen zvukomalbu, ale již přesvědčivě vyjadřují duševní stavy postav či přírodní jevy (bouři), v čemž plně čtvrtstoletí před Berliozovou *Fantastickou symfonií* předjímají pozdější nástup programní hudby. V čísle 25 Rejcha předepsal pantomimu a účast tanečního souboru (ostatně ze stejné doby pochází i jeho smyčcový kvartet *Quatuor scientifique* s podtitulem *La Pantomime*).

Těžko soudit, jak by Rejcha se svou *Lenorou* naložil, kdyby ji měl možnost slyšet – revidoval by ji, nebo by ji ponechal v původní podobě? A jak by dílo zasáhlo do vývoje hudby, kdyby došlo k jeho dobové premiéře? Klást si takové otázky je nejspíš bezpředmětné. Podstatným zůstává fakt, že *Lenora* vznikla a že se nám dochovala. Osobně jsem přesvědčen, že ji ještě čeká na koncertních pódiích velká budoucnost.

Vítězslav Mikeš

Přečtěte si...

Rejcha, Antonín: *Hudba jako ryzí citové umění*. Dykast, Roman (ed.), Praha 2009.

Rejcha, Antonín: *Pojednání o melodii*. Dykast, Roman (ed.), Praha 2012.

Rejcha, Antonín: *Pojednání o harmonii*. Dykast, Roman (ed.), Praha 2014.

Rejcha, Antonín: *Pojednání o kontrapunktu*. Dykast, Roman (ed.), Praha 2016.

Šotolová, Olga: *Antonín Rejcha*. Editio Supraphon, Praha 1977.

Zápisky o Antonínu Rejchovi / Notes sur Antoine Reicha. Vyslouzíl, Jiří (ed.), Opus musicum, Brno 1970.

O účinkujících

Česko-švýcarská sopranistka **Martina Janková** je známá především jako mozartovská a barokní interpretka. Účinkovala v cyklu Mozartových oper na libreta Leonarda da Ponte (jako Zuzanka, Despina, Zerlina) pod taktovkou Franze Welsera-Mösta v curyšské opeře, s Clevelandským orchestrem či na Salcburském festivalu 2013–2016. Roku 2016 debutovala v milánské La Scale jako Krása v Händelově oratoriu *Triumf času a pravdy*, loni tamtéž vystoupila v Mendelssohnově *Druhé symfonii*. V březnu

2016 na sebe upozornila v hlavní roli Mozartovy opery *Il ré pastore* na turné s Les Arts Florissants pod vedením Williama Christieho, 2017 účinkovala v Debussyho opeře *Pelleas a Melisanda* (s Clevelandským orchestrem pod vedením F. Welsera-Mösta). Roku 2018 ztvárnila jednu z hlavních rolí ve světové premiéře jediné dochované opery Leopolda Koželuha *Gustav Vasa* (Helsinský barokní orchestr, Aapo Häkkinen). Takřka dvě desetiletí spolupracovala s Nikolausem Harnoncourtem (Celia v Mozartově opeře *Lucio Silla* na Wiener Festwochen, Purcellova *Fairy Queen* v Grazu, Haydnovo *Sivoření* na Salcburském festivalu, Bachovy pašije a kantáty ve vídeňském Musikvereinuu atd.). Roku 2019 obnovila spolupráci se souborem Concentus Musicus v Purcellově *Králi Artušovi* (Divadlo na Vídeňce).

Ke kmenovým rolím Martiny Jankové patří Janáčkova Liška Bystrouška, Mozartovy Pamina, Rosina, Serpetta, Slečna Silberklangová, Ilia, Haydnova Celia, Verdiho Nanetta, Gluckova Eurydika, Beethovenova Marcellina, Monteverdiho Drusilla, Giunone a Fortuna či Rossiniho Sophia, které zpívala v operních domech v Curychu, Ženevě, Paříži, Maceratě či Praze.

Jako koncertní pěvkyně spolupracovala mj. s filharmoniiemi Berlínskou, Mnichovskou, Českou, Izraelskou, s orchestrem Gewandhausu, s rozhlasovými orchestry ve Frankfurtu a Berlíně, s barokními soubory jako La Cetra, La Scintilla, Collegium 1704, Bach Consort Wien či Concentus Musicus, s dirigenty jako John Eliot Gardiner, Simon Rattle, Neville Marriner, Charles Mackerras, Roger Norrington, Riccardo Chailly, Riccardo Muti, Christoph Eschenbach a s řadou dalších.

S písňovými recitály vystoupila v londýnské Wigmore Hall, na Pražském jaru, Salcburském festivalu, v Rheingau, Grazu, Ženevě, Curychu, Basileji či Bernu. Natočila řadu CD, mj. Mahlerovu *Čtvrtou symfonii*, Bachovy kantáty, písňové recitály, za CD *Prague-Vienna a Bohuslav Martinů: Songs* získala ocenění Diapason d'Or (2017 resp. 2019). Na DVD vyšly s její účastí záznamy Mozartových oper, Händelova *Orlanda* a *Vzkříšení*.

Více na www.martinajankova.com.

Pavla Vykopalová je jednou z nejpozoruhodnějších českých pěvkyní současnosti (časopis OPERA NEWS), její obsáhlý repertoár obsahuje vokální hudbu všech žánrů i stylů od barokní opery po díla 21. století (Mozartovy Donna Elvira, Fiordiligi, Vitellia, Pamina a Contessa, Dvořákova Rusalka, Smetanova Mařenka, Pucciniho Mimi, Liu a Lauretta, Leoncavallova Nedda, Offenbachova Antonia, Martinů Paskalina a Julietta, Janáčkovy Jenůfa, Káťa a Míla, Verdiho Desdemona, Bizetova Micaëla, Straussova Rosalinda atd.).

Je členkou brněnské Janáčkovy opery, stálým hostem opery Národního divadla v Praze i Státní opery Praha. Vystoupila v Janáčkově *Její pastorkyni* v pařížském Châtelet, v Bernsteinově symfonii *Kadíš* v Praze, Frankfurtu a Tokiu pod vedením Eliahu Inbala. Účinkovala také na scénách ve Francii v Rennes (Jenůfa), v Dánsku (Káťa Kabanová) a v Budapešti v roli Rusalky pod taktovkou Ivána Fischera.

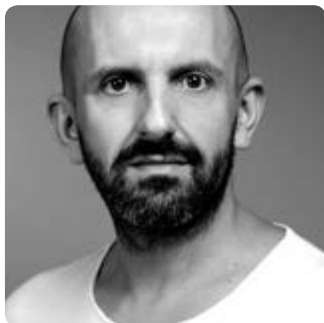
Za roli Mařenky (Smetana *Prodaná nevěsta*) a roli Míly (Janáček *Osud*) byla v letech 2006 a 2012 nominována na prestižní Cenu Thálie. V roce 2016 ji získala za roli Káti Kabanové režirované kanadským režisérem Robertem Carsenem. S úspěchem vystoupila jako Clemence v soudobé opeře *Láska na dálku* od Kaii Saariaho v Národním divadle Brno.

S předními českými i zahraničními orchestry vystoupila v řadě oratorních děl. Zpívala pod dirigenty, jakými jsou Jiří Kout, Jiří Bělohlávek, Jakub Hruša, Leopold Hager, Eliahu Inbal, Iván Fischer, Dennis Russell Davies a další.

Natočila několik CD pro firmy Multisonic, Orfeo, Rosa a Supraphon. Podílela se mj. na jedné ze dvou dostupných nahrávek Rejchovy *Lenory* (Orfeo 2000), pro Supraphon nazpívala náročný sólový part v *Symfonii č. 5 b moll „Drammatica“* Miloslava Kabeláče (2016).

Více na www.vykopalova.com.

Wojciech Parchem (1974) studoval v Gdaňsku klavír na Konzervatoři Felikse Nowowiejského a zpěv na Hudební akademii Stanisława Moniuszka, ve studiu zpěvu pokračoval na Vysoké škole hudební Hannse Eislera v Berlíně jako stipendista Polsko-německé akademické společnosti v Krakově a Nadace Alfreda Toepfera v Hamburku. Je také absolventem Vysoké školy ekonomické v Poznani a Varšavské univerzity (katedry anglických studií), kde je v současné době doktorandem. Zúčastnil se mnoha mistrovských

kurzů (Bachakademie ve Stuttgartu, Hudební letní škola v Dartingtonu), v současné době jej vede Deborah Polaskiová. V roce 1998 se stal vítězem soutěže Sylvie Gesztyové v koloraturním zpěvu (Lucemburk).

V roce 1998 přijal angažmá ve Varšavské komorní opeře, kde ztvárnil různé role v operách Scarlatiho, Mozarta, Rossiniho, Webera, Janáčka, Händela atd., a spolu s Varšavským komorním orchestrem podnikl turné do Španělska, Francie a Japonska.

Jako Florestan (Beethoven *Fidelio*), Pastýř (Szymanowski *Král Roger*), Luzio (Wagner *Polibek víly*), Zefirino (Rossini *Cesta do Remeše*), Peacock (Param Vir *Broken Strings*) či jako Adrasto (Tommaso Traetta *Antigona*) vystupoval v Deutsche Oper am Rhein v Düsseldorfu, v Berlínské státní opeře, v operních domech ve Vratislavi a Varšavě (Velké divadlo, Národní divadlo).

Koncertně se představil ve filharmonických sálech ve Varšavě, Gdaňsku, Bydhošti, Krakově, Zelené Hoře, dále ve varšavském studiu Witolda Lutosławského v Polském rozhlase, v curyšské Tonhalle, berlínském Konzerthausu, v Cité de la musique v Paříži či v Palau de la música ve Valencii a prezentoval se širokým repertoárem od Bacha přes Brittena, Grzegorze G. Górczyckého, Händela, Janáčka, Marcina Mielczewského, Monteverdiho, Mozarta až po Pendereckého, Purcella, Schönberga či Mikołaje Zieleńského. Účinkoval v řadě premiér nových děl, spolupracoval s polskými i zahraničními soubory specializujícími se na tzv. starou hudbu. Nahrává pro Polský rozhlas a mezinárodní vydavatelské společnosti.

Od roku 2006 se zabývá i manažerskou činností: vede uměleckou administrativu ve Varšavské komorní opeře a je zástupcem ředitele pro pořádání národních i mezinárodních akcí v Národní opeře ve Varšavě.

Jiří Brückler (1984) studoval zpěv na Pražské konzervatoři pod vedením Jiřího Kotouče a od roku 2008 pokračoval ve studiích na

HAMU v Praze u Romana Janáka. Je vítězem Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech v kategorii Junior (2008). Od roku 2004 hostoval ve Státní opeře Praha ve Dvořákově *Rusalce* a Pucciniho *Turandot*, od sezony 2010/2011 ve Verdiho *Rigolettovi* a Bizetově *Carmen*. V Divadle F. X. Šaldy v Liberci ztvárnil Silvia v Leoncavallových *Komediantech* a Moralesa ve Bizetově *Carmen*. Za roli Silvia byl zařazen do širší nominace na Cenu Thálie za rok 2009 a v letech 2011 a 2012 v téže roli vystoupil na MHF Český Krumlov po boku Josého Cury v roli Cania.

V sezoně 2011/2012 přijal angažmá ve Státní opeře Praha, od roku 2012 je sólistou Opery Národního divadla a Státní opery. Nastudoval zde např. Rodriga ve Verdiho *Donu Carlovi*, Figara v Rossiniho *Lazebníku sevillském*, Dandiniho v Rossiniho *Popelce*, Hraběte Almavivu v Mozartově *Figarově svatbě*, Silvia v Leoncavallových *Komediantech*, Papagena v Mozartově *Kouzelné flétně*, Pinga v Pucciniho *Turandot*, Adolfa ve Dvořákově *Jakobínovi*, Mercutia v Gounodově *Romeovi a Julii*, Maestra v Donizettiho *Poprasku v opeře*, Haraštu v Janáčkových *Příhodách lišky Bystroušky*, Čekunova v Janáčkově opeře *Z mrtvého domu*, Henryho Cuffa v Brittenově *Glorianě*, Alberta v Masseniově *Wertherovi* a mnoho dalších. Za roli Rodriga ve Verdiho *Donu Carlovi* byl nominován na Cenu Thálie za rok 2013.

Je pravidelným hostem Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde ztvárnil titulní roli v Čajkovského *Evženu Oněginovi*, Franka v Pucciniho *Edgarovi*, Silvia v Leoncavallových *Komediantech* a Pseudola v Martinů *Vojákově a tanečnici*. Hostuje také v Národním divadle Brno (Gilgameš v Martinů *Eposu o Gilgamešovi*, Ping v Pucciniho *Turandot*, Aeneas v Purcellově *Didoně a Aeneovi*, Morales v Bizetově *Carmen*) i na dalších českých scénách. V srpnu 2018 se stal držitelem Ceny ředitele Národního divadla pro umělce do 35 let.

V sezoně 2019/2020 vystupuje v ND v premiérách oper *Turandot*, *Piková dáma* a *Švanda dudák* (titulní role).

Více na www.bruckler.eu.

Český filharmonický sbor Brno představuje nejen v českém, ale i světovém kontextu absolutní špičku v oboru sborového umění. Dirigenti, orchestry a sólisté, s nimiž sbor doposud spolupracoval, se o něm vyjadřují v superlativech. Odborná kritika pak oceňuje především kompaktní zvuk a širokou škálu výrazových prostředků, jimiž disponuje.

Český filharmonický sbor Brno (založen 1990) vystupuje na všech prestižních evropských festivalech i významných koncertech a vždy dokáže posluchače uchvátit mimořádným hudebním citěním.

Za úspěchy tělesa stojí jeho zakladatel, sbormistr a ředitel **Petr Fiala** (1943). Vystudoval brněnskou konzervatoř a JAMU (klavír, kompozice, dirigování), je autorem sta osmdesáti skladeb. Sbornírovské a dirigentské činnosti se věnuje více než padesát let.

Sbor se zaměřuje na oratorní, kantátový a operní repertoár. Díky své kvalitě absolvuje ročně přes devadesát koncertů doma i v zahraničí. Spolupracuje s nejlepšími světovými orchestry a dirigenty.

Sbor má rozsáhlou diskografii a získal řadu ocenění: V roce 2007 obdržel dvě významné evropské ceny – Echo Klassik za Soubor roku 2007 (provedení Brucknerových motet) a Nahrávka roku 2007 za Lisztovo oratorium *Kristus*. Ocenění sbírá i na jiných kontinentech – japonský hudebně-kritický časopis Geijutsu Disc Review mu v září 2011 udělil za live nahrávku Dvořákova *Requiem* prestižní ocenění Tokusen. Český filharmonický sbor Brno je čerstvým držitelem prestižního ocenění Classic Prague Awards v kategorii Vokální výkon za rok 2019.

Více na www.cfsbrno.cz.

Kořeny brněnské filharmonie sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s vynikajícím Českým filharmonickým sborem Brno.

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi a pro řadu nahrávacích firem (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4). Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem a kreativním lídrem orchestrální dramaturgie. Působí v neorenesančním Besedním domě, brněnském „Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873 a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyota.

Více na www.filharmonie-brno.cz.

Dennis Russell Davies (1944) se narodil ve městě Toledo v Ohiu a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigovat začal jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991 až 1996 hudebním ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987–1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem nasnímal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií.

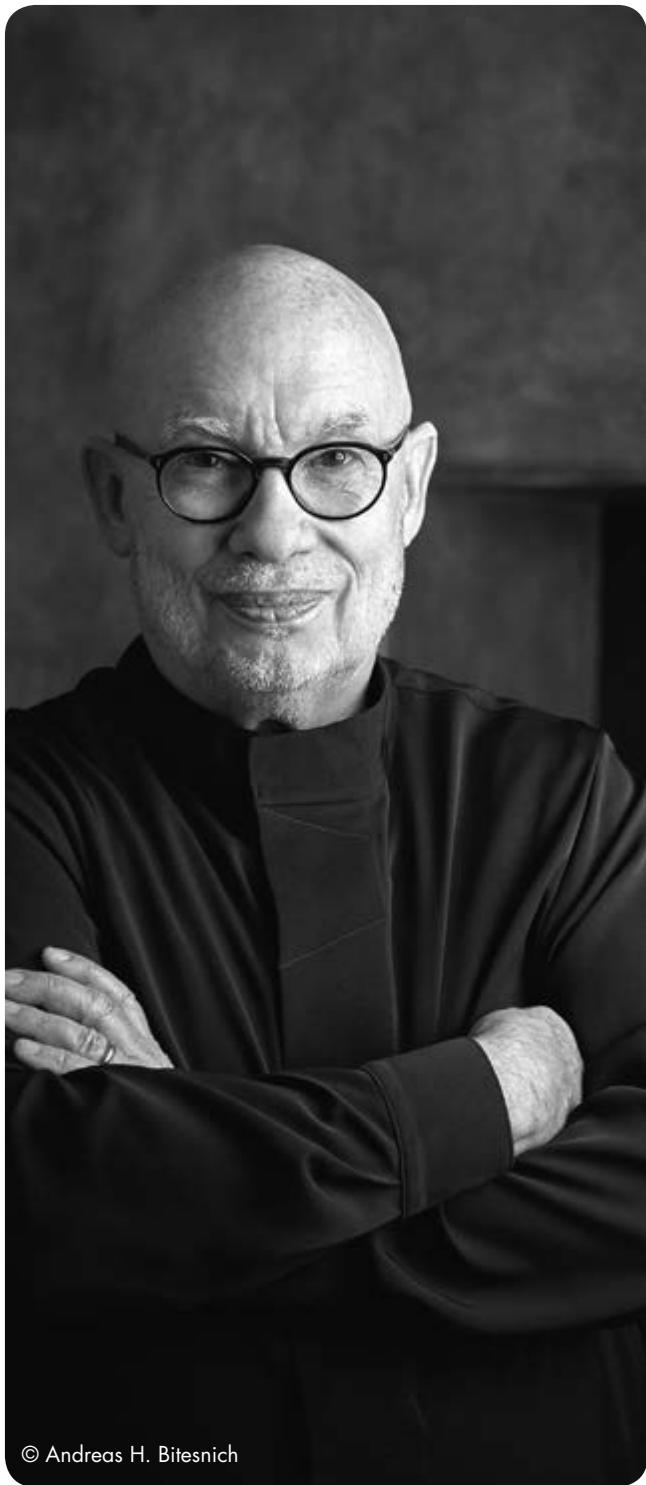
Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. Při příležitosti otevření nového Hudebního divadla v Linci roku 2013 řídil Straussova *Růžového kavalíra*, světovou premiéru opery *The Lost* Philipa Glasse a dále v tomto operním domě uvedl nové inscenace oper *Pelleas a Melisanda*, *Falstaff*, *Salome*, tetralogie *Prsten Nibelungův*, evropskou premiéru opery *McTeague* a světové premiéry děl Moritze Eggerta a Michaela Obsta. S Brucknerovým orchestrem často vyjížděl na turné, pracoval na jeho kmenovém repertoáru (mj. natočil všechny Brucknerovy symfonie ve všech jejich verzích) a svým nápaditým dramaturgickým přístupem významně přispěl ke zvýšenému zájmu o koncerty tělesa. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basiěji.

Hostoval u špičkových amerických orchestrů v Clevelandu, Filadelfii, Chicagu, San Francisku, Bostonu a New Yorku, v Japonsku spolupracoval se Symfonickým orchestrem Yomiuri Nippon; v Evropě dirigoval orchestrální špičky v Lipsku, Římě, Miláně, Madridu, Mnichově, Berlíně, Bamberku, Amsterdamu, Drážďanech a Petrohradě, operní představení řídil v prestižních operních domech v Bayreuthu, Chicagu, Hamburku, Houstonu, Lisabonu, Madridu, Paříži, Salcburku, Vídni, v tokijské opeře Niki kai a v newyorské Metropolitan opeře.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za *odvážného interpreta klasického (!) repertoáru*, jež nezanedbává při svém poučeném zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živěním trvalou spoluprací a osobními vztahy s význačnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patřili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Manfred Trojahn, Philip Glass, Heinz Winbeck, Laurie Andersonová, Philippe Manoury, Aaron Copland, Hans Werner Henze, Michael Nyman a Kurt Schwertsik.

V září 2018 se Davies stal šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno. V sezoně 2018/2019 hostoval ve Frankfurtské opeře (*Eötvös Tři sestry*), u Státního orchestru Stuttgart, Hamburských filharmoniků, rozhlasového orchestru MDR v Lipsku, Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, Symfonického orchestru Yomiuri Nippon a Symfonického orchestru Španělského rozhlasu a televize v Madridu. V sezoně 2019/2020 se vrací k orchestrům Vídeňské státní opery, Drážďanské filharmonie, Maggio Musicale ve Florencii nebo Teatro

© Andreas H. Bitesnich

San Carlo v Neapoli, s Filharmonii Brno jej čekají pohostinská vystoupení ve Vídni či Linci.

Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelově úpravě pro dva klavíry.

V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně.

Více na www.rbartists.at a www.dennisrusselldavies.com.

Zpívané texty

ANTONÍN REJCHA

Lenora

na text balady **Gottfrieda Augusta Bürgerera**

I.

VYPRAVĚČ:

Lenoru ráno vzbudil sen,
je pravda to, či zdání?
Proč Vilém zůstal v světě jen
tak dlouho,
co v návratu mu brání?

II.

VYPRAVĚČ:

On táhl s králem Fridrichem,
šel ku Praze až v českou zem,
proč nemoh' Lence psátí,
zda zdráv je, kdy se vrátí?

III.

SBOR:

Král s císařovnou zkrátí zlost,
jsou syti války víru,
už měli ztrát a mrtvých dost
a žít zas chtěli v míru.
Hned každý pluk teď radost má
a píseň zní zas jásavá,
že pryč je svár a hádky,
když jde se domů zpátky.
Ať kdekoli kdo vůkol je,
ať při cestě, či z dálky,
stár nebo mlád, sem putuje
vzdát radost z konce války.
Zdar vám! Zdar vám! Zdar vám!
Hlas dětí, žen zní vsříc,
zas dívka drahou líbá líc,
buď vítán, buď vítán!

IV.

VYPRAVĚČ:

Ach, Lenka marně čeká,
jí chybí náruč měkká
a koho zří, toho se ptá,
zda znám jim Vilém není;
leč koho ráda ona má,
ten není k nalezení.
Když vojska přehnala se v dál,
pak dívku přepad' velký žal

a po stopách jim kráčí
v svém zármutku a pláči.

V.

VYPRAVĚČ:

Ji matka zří a jde hned k ní:
proč pláčeš, moje dítě?
Ty ubohá, zde usedni,
sem pojď, to uklidní tě.

VI.

LENORA:

Ó matko, milá máti má!
Pryč je vše, a je ztracené,
co dosud hrálo srdce mé.
Chci osud svůj ti svěřit,
jak v Boha mám teď věřit!

MATKA:

Pros, dítě, Boha o milost,
pros jej svým otčenášem!
Bůh ten je špatné vůle prost,
i když my hříchy pášem.

LENORA:

Ó matko milá, je to klam!
Jak v jeho dobro věřit mám?
Jsou marné prosby k němu,
už nelze věřit jemu.

MATKA:

Ó Bože, pomoz, jen ty víš,
co dceři věřit brání,
snad rouhání jí odpustíš
a zmírníš její lkání!

LENORA:

Ó matko milá, víš to, víš,
mně nepomůže svatý kříž.
Ten mrtvé nechá spátí
a život sotva vrátí.

MATKA:

Ó slyš! Co když ten zrádný muž
si našel v Uhrách lásku,
on víru novou přijal už
a žije v jiném svazku?
Proč nad ním lkát, když zrádný jest
a nemá ve svém těle čest?

A je-li někde v dáli,
zlé svědomí ho pálí.

LENORA:

Ó matko, máti, co je pryč,
to pryč je, po tom veta!
Jen smrt mi může dátí klíč,
jak zmizet z toho světa.

Jen smrt teď mír a klid mi dá,
smrt spása jediná je má.
To poslední je přání,
ať Bůh má slitování!

MATKA:

Ó Bože, jen měj soucit s ní,
ta nerouhá se z pýchy!
Jí odpusť nářek rouhavý
a promiň jí ty hříchy!
Ach dcero, nářku už je dost,
měj v duši věčnou blaženost,
jen uvěř Krista hlasu,
ten duši tvé dá spásu.

LENORA:

Ó matko, co je spasení?
Ó máti, co je peklo?
Má láska mé je spasení
a bez Viléma peklo.
Já nechci bez něj žítí,
jak mohu šťastna býti!
Jen smrt teď mír a klid mi dá,
smrt spása jediná je má.

MATKA:

Ó Bože, jen měj soucit s ní,
ta nerouhá se z pýchy!
Jí odpusť nářek rouhavý
a promiň jí ty hříchy.

VII.

VYPRAVĚČ:

Tak zoufalost jí pronikla
až do všech žil a mysli,
že proti Bohu vzbouřila
se všemi svými smysly.
Svá prsa drásá, ruce spínajíc,
a tam kde nebe zřítí
už zářné hvězdy svítí.

VIII.

SBOR:

A venku slyš teď: dup, dup, dup,
to koňský cval se blíží,
až jezdec koně zastaví
tam dole u bran mříží.
Tu slyš, tu slyš, už napni sluch!
Kdos klepe tiše: buch, buch, buch.
Když dozněly ty rány,
je slyšet slova z brány:

IX.

VILÉM:

Zda spíš, či bdíš? Spěš otevřít!
Pojď, rychle vyjdi z domu!
Což nechceš svoji lásku zřít
a nejsi ráda tomu?

LENORA:

Toť Vilém! Vždyť je k spánku čas!
Já v pláči bděla dlouho zas,
ach, velký žal mě schvátíl.

Rci, odkud k nám ses vrátil?

VILÉM:

Nám nutno cválat v půlnoci...

Sem jedu z české země.

Já nemož' dřív ti pomoci,
teď jedme zpátky ke mně!

LENORA:

Můj drahý, dříve však vstup k nám,
vždyť v křoví vítr fouká tam;
zde náruč moje měkká
už toužebně tě čeká.

VILÉM:

Nech klidně v křoví vítr vát,
jen ať si jak chce hvízdá,
oř vzpíná se a nechce stát,
zde nekončí má jízda.
Sem za mnou pojď a vyskoč již,
jak cválá můj kůň, uvidíš!
Sto mil dnes cválat máme,
než oddati se dáme.

LENORA:

Ach, že teď máme jet sto mil?
Kde svatební je lože?
Teď slyš! Zvon právě odzvonil,
že jedenáct je, Bože!

VILÉM:

Již vůkol zříš zde lunu plát,
kdo chce se v závod s námi dát?
Již vzhůru k cíli svému,
tam k loži manželskému!

LENORA:

Kde sídlo máš, kam právě jdem,
kde spočinout bych měla?

VILÉM:

Tam v dálce jest, chlad bývá v něm:
šest prken a dvě čela!

LENORA:

Zda stačí nám?

VILÉM:

Dost místa mám!

Jen za mne skoč, než v let se dám,

již hosti scházejí se
při svatební tam míse.

LENORA:

Já za tebe teď skočit mám
a potom v let se s tebou dám.
Sto mil teď cválat máme,
než oddati se dáme.

X.

VYPRAVĚČ:

Teď milá sukni vykasá
a vyšvihne se prudce,
pak jezdcí kolem pasu dá
své sněhobílé ruce.

XI.

SBOR:

A cvalem hopla, hopsasa,
kůň pádí, jezdcem natřásá
a supí jen a funí,
zem divou jízdou duní.
A vpravo, vlevo, stále vpřed,
jak bouře by ho hnala,
tu lesem, polem dá se v let
a přes mosty dál cválá.

VILÉM: Proč hrůzu máš?

Plá měsíc tmou...

Hurá! To umrlí tě zvou!

Strach z umrlců tě jímá?

LENORA:

Ó ne, ó ne!

Kdo zemřel, ať si dřímá!

SBOR:

Kdo zemřel, ať si dřímá!

XII.

VYPRAVĚČ:

Jaký to zvuk? Odkud ten zpěv?
Hlas krkavců nás klame?
Zvon pohřební, zpěv mrtvých zní:

XIII.

SBOR:

To tělo pochováme.

XIV.

VYPRAVĚČ:

Už kráčí pochod smuteční,
s ním máry, rakev, tělo v ní.
Zní píseň bez nápěvu,
je podobná žab zpěvu.

VILÉM:

Než noční obřad pohřební
dá tělu věčný spánek,
dřív budou hody svatební,
čas nastal radovánek.
Sem, kostelníku, holahej,
nám se sborem teď zazpívej!
Kněz ať nám žehná směle,
než lehnem do postele!

XV.

VYPRAVĚČ:

Je ticho zas, pryč máry jsou,
zástupem všichni nyní jdou
v průvodu za vraníkem.

XVI.

SBOR:

Dále jen, hopla, hopsasa,
kůň pádí, jezdcem natřásá,
oř supí jen a funí,
zem divou jízdou duní.
Hleď napravo, hleď nalevo,
je podivná to cesta,
hleď napravo, hleď nalevo,
kde vísky jsou a města.

VILÉM:

Proč hrůzu máš?

Plá měsíc tmou...

Hurá! To umrlí tě zvou!

Strach z umrlců tě jímá?

LENORA:

Ó, nech je spát, jen klidně spát.

Kdo mrtvý je, ať dřímá!

SBOR:

Kdo mrtvý je, ať dřímá!

XVII.

VYPRAVĚČ:

A hle! A hle! Pohledte sem!
Kol šibenice v tanci
a v svitu luny mlhavém
jak řádí otrhanci!

VILÉM:

Hej, hej, hej! Vy sloto, blíž!
Sem blíž, vy sloto, blíž,
teď za mnou pojdte již!
Tančete, dřív než v lůžku
přivítám svou družku!

VYPRAVĚČ:

A otrhanci dál a dál
se za ním hbitě pusťí,
tak jako vítr kdyby vál,
když v křoví listy šustí.

XVIII.

SBOR:

Stále dál, hopla, hopsasa,
kůň pádí, jezdcem natrásá,
oř supí jen a funí,
zem divou jízdou duní.
Tam na nebi svit měsíce
tu nad krajinou svítí
a kolem něho stálíce
a hvězdy tam je zřítí.

VILÉM:

Proč hrůzu máš?
Plá měsíc tmou...
Hurá! To umrlí tě zvou!
Strach z umrlců tě jímá?

LENORA:

Ó ne, ó ne!
Kdo zemřel, ať jen dřímá!

SBOR:

Kdo zemřel, ať jen dřímá!

XIX.

VILÉM:

Hop! Hop! Než kohout zavolá,
ať jsme už záhy v cíli!
Teď napni všechny síly!
Už dost, již končí náš ten cval,
tam kde jsem lože přichystal.
Je blízko do svítání,
už končí putování.

XX.

VYPRAVĚČ:

Na vrata padne koně stín,
vtom zazní biče rána,
závory rozpadne se klín
a rozleť se brána.
Kůň s jezdcem projede ji hned
a mezi hroby dá se v let.

XXI.

VYPRAVĚČ, SBOR:

On hřbitovem se řítí
a měsíc jasně svítí...

XXII.

VYPRAVĚČ:

A hle! A hle! Ó hrůza hrůz!
Co zřít je přízrak, zdá se.
Z jezdcova šatu každý kus
v prach náhle rozpadá se.
A z hlavy mizí též i vlas,
až nahou lebku zřít je zas,
sám kostlivec tu stojí
a kosu třímá svoji.

XXIII.

VYPRAVĚČ:

Výš divoký se vzpíná kůň
a z nozder dýmá síra,
pak do hlubiny černá tůň
se pod ním rozevirá.

XXIV.

SBOR:

Co to tak hrůzně hřmí?
Tam v nebesích co hřmí?
Kdo kvílí z hrobů, sténá v nich?
Už konec dnů je žití,
smrt blížkou Lenka cítí.

XXV. Pantomima a tanec duchů

XXVI.

VYPRAVĚČ:

Při svitu luny duchové
pak do tance se dali
a zpívali si písně své,
jichž nápěv skřehotali.

XXVII.

SBOR:

Žal svůj nes, duše ubohá.
Vždy hledej spásu u Boha!
Jen Bůh ti spásu dává,
duch tvůj už z těla vstává.

XXVIII. Bouře

Český překlad viz nahrávka Supraphonu, 1989

Zveme vás na

Beethoven 250: Violoncellové sonáty a variace, mimořádný komorní koncert v Besedním domě 9. 2. 2020 v 15:00; Pavla Jelínková, Rudolf Mrazík, Michal Greco a Lukáš Svoboda – violoncello, Dennis Russell Davies – klavír

Beethoven 250: Violoncellové sonáty a variace, mimořádný komorní koncert v Besedním domě 9. 2. 2020 v 19:30: Michal Hřeňo, Katarína Madariová, Eva Koválová a Pavel Šabacký – violoncello, Dennis Russell Davies – klavír

Lucienne Renaudin Vary & Robert Balzar Trio, 4. ab. koncert Jazz & World Music v Besedním domě 25. 2. 2020 v 19:30: známé jazzové standardy; Lucienne Renaudin Vary – trubka, Jiří Levíček – klavír, Robert Balzar – kontrabas a Kamil Slezák – bicí

Kdo je na světě nejmocnější, 3. ab. koncert Filharmonie na Stadionu 27. a 28. 2. 2020 v 19:00: **Janáček** Z mrtvého domu, předehra, **Weinberg** Koncert pro trubku a orchestr, **Martinů** Kdo je na světě nejmocnější, suita z baletu; Lucienne Renaudin Vary – trubka, Filharmonie Brno, dirigent Robert Kružík

Oslava v orchestru, 3. ab. koncert Rodinného abonmá v Besedním domě 29. 2. 2020 v 10:30: moderátoři Josef Škarka a Kristýna Drážilová, Filharmonie Brno, dirigent Adam Sedlický

Mladá krev aneb Hudba zblízka, 3. ab. koncert cyklu v Besedním domě 4. 3. 2020 v 19:30; účinkují členové Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hosté

Jupiter a Nedokončená, 5. ab. koncert Filharmonie doma I v Besedním domě 18., 19. a 20. 3. 2020 v 19:30: **Schubert** Symfonie h moll „Nedokončená“, **Schumann** Introdukce a Allegro appassionato, **Mozart** Symfonie č. 41 C dur „Jupiter“; dirigent a sólista Stefan Veselka

---

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední ulice, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811
info@filharmonie-brno.cz
PO–PÁ 13:00–19:00 h
- v předprodeji Domu pánů z Lipé, nám. Svobody 17, 602 00 Brno
PO–PÁ 8:00–18:30 h
- ¾ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefony a během koncertu nefotografovali. Po jeho začátku není vstup do sálu umožněn. Změna programu a účinkujících vyhrazena!

Partner Filharmonie Brno

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2020 nákladem 550 výtisků **texty** Vítězslav Mikeš

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásálí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 29112020

Notový materiál pro provedení Lenory poskytl Český rozhlas.

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno. Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Jihomoravského kraje a Ministerstva kultury ČR.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

